

Ett exempel är versen 6:82, där följeslagarna undrade över innebörden av "orätt". Profeten förklarade att det syftade på shirk – att sätta medgudar vid Guds sida.

2. Följeslagarnas period: Systematisering och språklig förankring

Efter profetens död blev följeslagarna de första systematiska uttolkarna av Koranen. De använde:

- Koranen själv
- Profetens uttalanden
- Arabisk grammatik och retorik
- Personligt ijtihad
- Förislamiska och judisk-kristna traditioner

Bland de mest framstående följeslagarna inom tafsir nämns:

- **Ali ibn Abi Talib**
- **Ibn Mas'ud**
- **Ibn Abbas**
- **Ubayy ibn Ka'b**
- **Zayd ibn Thabit**

Ibn Abbas betraktas som den mest lärde, och profeten bad (*utförde Duaa*) särskilt för hans förståelse av Koranen. Hans tolkning av vers 110:1 som en föraning om profetens död är ett känt exempel.

Följeslagarna kommenterade inte varje vers – endast där missförstånd kunde uppstå. Deras tafsir var ofta kortfattad och baserad på språk, poesi eller kontext.

3. Efterträdarnas period: Regionala skolor och utvidgade källor

Efterträdarna (tabi'un) tog över och byggde vidare på följeslagarnas arbete. De lade till följeslagarnas tolkningar som en ny källa. Tre stora kunskapscentra uppstod:

- **Mecka:** Ibn Abbas' elever som Mujahid, 'Ikrimah, Tawus och Ata' ibn Rabah.
- **Medina:** Ubayy ibn Ka'bs elever som Abu al-Aliyah och Zayd ibn Aslam.

- **Kufa:** Ibn Mas'uds elever som Alqamah, Masruq och al-Aswad.

Under denna tid ökade användningen av israeliyyat – judisk-kristna berättelser – ofta förmedlade av konvertiter som Ka'b al-Ahbar och Wahb ibn Munabbih. Skillnader i tolkning blev fler, och vissa förfälskade berättelser började cirkulera.

4. Sammanställning: Från muntlig tradition till skriftliga verk

Tafsir började nu skrivas ner, först som delar av hadithsamlingar. Tidiga namn inkluderar Sufyan al-Thawri och Ibn Oyaynah, men deras verk har inte bevarats intakta.

Senare började självständiga tafsirverk att produceras. Ett av de tidigaste omnämnda är al-Farras diktamen av hela Koranen. Det första stora verket som täckte alla verser var al-Tabaris tafsir (d. 310 e.H.), som kombinerade berättelser, grammatik, qira'at och ijtihad.

Andra viktiga namn från denna era inkluderar Ibn Abi Hatim, al-Hakim och Ibn Mardawayh.

5. Specialisering och sekteristisk utveckling

Under den fjärde perioden minskade beroendet av återberättelser. Istället ökade användningen av ijtihad och sekteristiska tolkningar – exempelvis Mu'tazila eller rättsskolornas tafsirverk.

Isnaden (kedjan av berättare) började försvinna, vilket ledde till fler svaga eller fabricerade rapporter. Ett exempel är vers 1:7, där profetens tydliga förklaring ignorerades till förmån för flera alternativa tolkningar.

6. Modern tid: Mångfald och syntes

Den femte och pågående perioden kännetecknas av:

- Kategorisering: berättelsebaserad, rationell, juridisk, polemisk, språklig tafsir
- Försök att kombinera flera metoder i ett verk
- Ökad tillgång till klassiska och moderna källor

«[TAFSIR AV DEN HELIGA KORANEN](#)»

[Grundläggande principer för Tafsir»](#)

- [Bilal testar](#)
- [Rasism ur ett islamiskt perspektiv](#)
- [Den raka vägen](#)
- [Ahl al-Sunnahs ståndpunkt gällande den som begår en stor synd](#)
- [Sättet att Be efter den Utsatta Tiden](#)
- [Bestämmelserna om att be en obligatorisk bön före dess bestämda tid](#)
- [Fudayl ibn 'Iyād om ahl al-Sunnah och ahl al-Bid'ah](#)
- [Botemedlet för den Muslimska Ummahn](#)
- [Salafiyah är inte en ny kallelse](#)
- [Den stora massan av muslimer](#)